

V

Tám chuẩn

Lá 8 chuẩn ở giữa 2 lá chuẩn khác báo hiệu tranh giành tình ái. Nhưng 8 chuẩn lại báo hiệu thắng lợi nếu bên phải của nó có 10 cơ (ái tình), bồi rỏ, chín cơ, 10 chuẩn, 9 chuẩn, 7 chuẩn (tiền bạc). Nếu là đằm bích, bồi bích, 10 bích thì mưa mỡ của địch bắt thành, và tai qua nạn khỏi.

NICÓN vào khỏi ngưỡng cửa thì khuyu xuống. Trông sắc mặt hẳn, Văn Bình biết hẳn đã kiệt sức. Chàng hoàn toàn không hay những chuyện xảy ra dưới đường. Phù Dung ra ngoài được mười phút thì trở lên, thở không ra hơi. Rồi chàng nghe tiếng giầy đập trên hành lang hăm thanh, một người đàn ông lạ mặt diu đặc phái viên Nicón của C.I.A. đến trước cửa phòng.

Chàng bỗng Nicón đặt lên giường. Sau khi quan sát diện mạo, chàng nắm cườm tay hẳn bắt mạch. Về mạch lý, chàng có thể giỏi hơn nhiều ông thầy thuốc Bắc ở Saigon. Song đó mới là mạch lý chữa bệnh. Còn về mạch lý khí thuật, nghĩa là một bộ môn dựa vào nhịp tim để kiểm định võ công sau khi bị đả thương, chàng đã bỏ xa nhiều võ sư nổi tiếng ở Trung Hoa và Nhật Bản.

Kinh mạch của Nicón chỉ hơi rối loạn, chứ chứ phân tán, sự kiện này chứng tỏ hẳn mới ăn đòn một trận nên thân, nhưng không nguy đến tính

mạng. Chàng ngồi bên, nín thở để truyền khí và nắn bóp cho hẳn. Trong giây lát, da mặt hẳn hồng hào trở lại, hẳn nhóm dậy và nói:

— Cám ơn anh. Tôi là Nicón.

Văn Bình rút huyết.ky đưa cho hẳn:

— Bọn Anton chơi anh?

Nicón gạt đầu. Văn Bình hỏi Phù Dung:

— Nhân viên của em có đón Nicón ở đầu hẻm không?

Mắt Phù Dung đỏ hoe:

— Có. Song họ ra đến cửa thì bị đánh bất tỉnh. Em sai hai vệ sĩ võ trang hẳn hỏi, bọn này có sức khỏe như voi, ngay cả dân anh chị chuyên nghiệp cũng khiếp vía, em định nín nếu Anton có phục kích thì cũng không dám chường mặt ra trước nhà em. Té ra Anton bất cần. Hẳn hành hung Nicón cũng chưa đủ, hẳn còn đánh ngã vệ sĩ của em nữa.

— Chính Anton ra tay?

— Không. Toàn là đàn em của hẳn. Cả thầy 5 đứa. Em không thấy đứa nào quen, chắc chúng vừa từ Bắc Kinh tới. Chúng quất vệ sĩ của em xong, còn dọa lên lâu nói là hỏi thăm sức khỏe của anh, em nhắc điện thoại toan kêu cảnh sát chúng mới chịu rút lui.

— Em khờ quá. Nếu quả chúng muốn làm thịt anh chúng đã cắt dây nói. Và lại, để gì chúng làm thịt được anh. Chẳng qua Tinh báo Sở chơi cái trò cách sơn dã ngu cũ rích. Chúng đánh Nicôn để dẫn mặt anh. Nhưng đó lại là điều tốt đối với anh.

— Điều tốt ?

Văn Bình nheo một con mắt :

— Vì việc này chúng tỏ Anton là một bọn khó nhá. Các ông nhà giàu C.I.A. không trị nổi, phải nhờ đến Sở Mật vụ của ông Hoàng.

Đang rầu rĩ Phù Dung bỗng bật cười :

— Rồi anh sẽ chém thật đau.

Văn Bình cũng cười ;

— Đau còn là ít. Anh sẽ...

Chàng ngưng bật. Vui miệng, chàng quên bẵng Nicôn đang ngồi dựa tường phía sau. Cũng may chàng truyện trò bằng tiếng mẹ đẻ. Nicôn từng sống ở Đông Dương, nhưng chàng hy vọng là hẳn không rành tiếng Việt. Chàng quay lại, hẳn cười với chàng :

— Chân khí của anh mạnh thật. Nhờ anh tôi đã khỏe lại. Chỉ có mạng sườn là còn đau như thể xương bị gãy dập.

• Văn Bình nói :

— Tôi xoa nắn một chập là anh bình phục. Bọn em út của Anton khá lắm, hông anh bị thâm tím như thế này chúng tỏ võ nghệ của chúng thuộc cấp thượng đẳng của Thiếu Lâm.

— Chúng nói là trung đẳng.

— Không đúng. Phải là thượng đẳng thì trái thối sơn mới có thể làm long kinh mạch.

— Còn siêu đẳng ?

— Kinh mạch phân tán khắp thân thể, nạn nhân sẽ bị tàn tật, hoặc thần kinh hệ hư hỏng, có còn sống thì cũng bất lực hoặc điên tàng suốt đời.

— Anh là võ sư siêu-dẳng phải không ?

— Tôi cũng chỉ võ vẽ ít bài quyền.

— Bọn Anton nói với tôi như vậy. Chúng lại nói Anton thuộc bậc siêu-dẳng song vượt xa anh nhiều. Trước khi đến đây, tôi định ninh có thể đối phó một mình, chẳng cần đến ai. Thú thật với anh, tôi đã yêu cầu đại tá Pit phó mặc cho tôi hành động, và đại tá Pit cương quyết từ chối. Tôi lên đường từ Tây Đức qua đây, trong lòng bực bội về thái độ của ông Simit và đại tá Pit, giờ đây, tôi mới biết tôi lầm. Lầm và ngu nữa. Anh bỏ lỗi cho tôi. Sức lực tôi, tài trí tôi chưa đủ đương đầu với sức lực và tài trí của Anton.

— Anh yên tâm. Tôi xin hết sức giúp anh. Đại tá Pit phụ trách vụ này ư ?

— Vâng. Pit là bạn tôi. Pit yêu cầu tôi xin lỗi anh. Nếu không bạn chuyện nhà, Pit đã qua Thụy Sĩ gặp anh, và giới thiệu tôi với anh.

— Bà xã của hần vừa «bè chum» ?

— Vâng. À tại sao anh biết ?

— Vì mấy tháng trước, một người bạn từ Mỹ về cho biết vợ đại tá Pit lại có bụng. Trời đất, nếu chính phủ Mỹ đặt ra huy chương sản xuất con cái thì kẻ được gắn đầu tiên với lời khen danh dự phải là hần. Đại tá Pit có dạn gì không ?

— Nhất cử lưỡng tiện, điệp vụ này nhằm hai mục đích : thứ nhất, phải nắm được cái kẻ ước về mô đầu hỏa, và thứ hai, phải loại trừ bằng được Anton và đồng bọn để báo thù.

— Báo thù cho ai ?

— 4 cộng sự viên quan trọng của ông Si-mít ở châu Âu. Thật ra, trong thời gian qua, Anton đã làm thịt cả thầy trên 10 người, song trong số này chỉ có 4 người ở cấp giám đốc trú sứ. Anh tính, muốn làm nhân viên điệp báo hành động hải ngoại đã trải vi trắc vậy, nhiều khi phải mất hàng chục năm mới trèo đến chức giám đốc trú sứ. Thế mà thằng khốn nạn Anton đã beng luôn một lúc 4

giám đốc trú sứ C.I.A. được coi là ngon lành nhất ở Pháp, Anh quốc, Tây Đức và Thụy Điển... Nếu Anton lập mưu đầu độc hoặc núp bắn trong bóng tối một cách hèn hạ thì mình chỉ khinh hần hèn hạ thôi, đằng này hần làm mình tức hộc máu, ở đâu cũng vậy, hần cũng đều triệt hạ nhân viên của ông Si-mít bằng võ nghệ. Viên giám đốc trú sứ ở Thụy Điển bị hần giết đầu tiên, ông Simít bèn ra lệnh cho mọi người tích cực đề phòng, luôn luôn tránh xa hần, thế mà chẳng hiểu sao hần lại lần lượt làm thịt thêm mấy giám đốc trú sứ khác. Đại tá Pit nói giám đốc trú sứ ở Pháp là bạn anh, và chỉ riêng cái chết của «vua rượu» cũng đủ để anh quyết một trận sống mái với trùm sát nhân Anton.

Văn Bình hơi biến sắc, Nicôn nói đứng. Viên giám đốc trú sứ C.I.A. tại Ba Lê là bạn tri kỷ của chàng. Thường lệ, nhân viên điệp báo mang tên giả, chu đáo hơn nữa họ còn choàng lên tên giả nhiều hỏn danh khác. Gã giám đốc trú sứ Ba Lê được gọi là «vua rượu» vì hần cũng có đặc điểm thiên phú uống rượu như hũ chìm giống điệp viên Z.28. Nhưng nếu Văn Bình khoái huyết-ky thì hần lại mê rượu vang. Hần cày cục được dời sang Pháp là để được tự do thưởng thức tại chỗ các thứ vang ngon nhất thế giới,

Kề ra, hẳn không thân chàng bao nhiêu, chàng chưa hề tâm sự với hẳn về tình duyên hoặc bàn bạc công việc chuyên môn. Chàng gần bó với hẳn chỉ vì sau nhiều năm lặn chằng ít thấy một đồng chí sành điệu Lưu Linh như hẳn. Mỗi lần tạt qua «kinh đô ánh sáng», dầu chỉ ngưng lại một vài giờ đồng hồ ở sân bay, chàng đều không quên ghé thăm hoặc gọi điện thoại từ phi trường về cho hẳn. Và mỗi lần có thời giờ chàng đều kéo hẳn đi nhậu.

Lối mời khách uống rượu của hẳn thật đặc biệt. Khách ngồi vào bàn thì rượu đã khui không hiểu từ bao giờ. Uống rượu sâm-banh khách cũng không được nghe tiếng «bụp» êm tai. Người ta thường bắt khui sâm-banh trước mặt để lấy «le», tuy nhiên «vua rượu» lại cho đó là thói quen cũ lãn. Mọi thứ rượu, nhất là rượu sâm banh, cần được thở khí trời một lát trước khi rót ra ly thì uống mới đầy đủ hương vị, cũng như trai gái trước khi làm tình cần được thoải mái và khoáng khoáng... Vào nhà hàng lớn uống vang, «vua rượu» còn có một tập quán khác người. Hẳn bắt chủ tiệm khệ nệ bung xô đá vụn đựng chai rượu ra, rót thử độ một lóng vào ly rồi chủ tiệm kính cẩn thè lưỡi nếm. Nếm có ngon thì hẳn mới chịu uống. Tuy

MÂY MƯA THỤY SĨ

nhiên, hẳn cũng chưa uống vội. Theo lời hẳn, rượu để trong chai không ngon. Phải chuyển qua chai khác để gạn hết cặn. Rượu ngon nhưng ly không ngon thì cũng như không. Sâm-banh quý ở đặc tính sủi bọt, nếu chứa trong ly loe miệng thì trong giây lát bọt tan hết, cho nên phải dùng ly khum miệng.

«Vua rượu» cất trong phòng riêng gần một trăm bộ ly chén khác nhau, độc âm, song âm và quần âm đủ cả. Văn Bình không ưa rượu vang nhưng mỗi lần ghé thăm hẳn chàng cũng lưu lại suốt đêm, đấu tửu với hẳn dưới hầm rượu.

Trời ơi, mới đó «vua rượu» đã thành người thiên cổ. Chàng dự tính, nếu được la cà một thời gian dài ở Ba Lê, sẽ hẹn hò vài ba đêm với «vua rượu». Nhưng chàng đã phải lên đường bất thành linh. Té ra Anton đã giết chết «vua rượu».

— «Vua rượu» bị Anton hạ sát hồi nào ?

— Cách đây 2 tuần. Sau giám đốc trú sứ C.I.A. ở Luân Đôn. Anh đã quen «vua rượu» tất không lạ gì võ nghệ và mưu lược của hẳn. Chạm lòng chân hẳn đã khó, thế mà Anton lại đánh nát xương gáy «vua rượu».

— Anh biết rõ về Anton không ?

— Không. Tin tức mới nhất cho biết hẳn cũng đeo lon đại tá. Đại tá Tinh Báo Sở khác với cấp

bậc đại tá của anh. Nếu tôi không lầm, anh được phong làm đại tá mà không phải làm lính hoặc học để thành chuẩn úy. Nghĩa là anh đeo lon để dễ làm việc, chứ trong quân bạ không có tên anh. Anton lại là đại tá đang hoàng. Tinh báo Sở Hoa lục được tổ chức như quân đội, có lính trơn, cũng có sĩ quan từ úy đến tướng. Anton tốt nghiệp thiếu úy, và nhờ sức khỏe, nhờ khôn ngoan hẳn nhảy vọt từ úy lên tột đỉnh cấp tá trong vòng 6, 7 năm trời. Anh thấy kinh khủng chưa ?

— Hẳn chưa đến 30 ?

— Vâng. Hẳn chỉ độ 25, hoặc 26 tuổi là cùng. Không nghiện. Không chơi bời. Không có gái đã đành, dường như hẳn còn không có cả vợ con và thân quyến nữa. Hẳn sống một thân một mình, suốt ngày chỉ nghĩ đến đánh atêmi và giết chóc.

— Hẳn thạo về những môn gì ?

— Tôi không rõ. Căn cứ vào 4 vụ án mạng vừa xảy ra, Anton tỏ ra giỏi mọi môn, đặc biệt về thổi sơn, cương đao và phương dục.

Cương đao là tấn công bằng cạnh bàn tay, còn phương dục là tấn công bằng cùi trỏ. Những phép đánh bằng đầu ngón, đầu nắm tay, trái đấm, cạnh bàn tay và cùi trỏ là đòn cơ bản của mọi lò võ từ cổ chí kim và từ đông sang tây, quốc gia nào, môn

phái nào cũng có những phép đánh trong tự, nếu khác thì chỉ khác ở cách luyện tập và mức độ công hiệu. Điệp viên Tinh Báo Sở am hiểu thủ-pháp chỉ là chuyện thông thường, trên thực tế họ là những chuyên viên số một về thủ-pháp trong võ lâm thế giới.

Văn Bình bỗng nhớ đến Tsu-Kiang và Nêmin, hai con hổ của Quốc Tế Tinh báo Sở bị chàng hạ thủ tại Vọng Các. Tài «kim thủ siêu pháp» độc nhất vô nhị của Kiang suýt làm chàng bỏ thân nơi xứ người. Anton có lẽ thay thế Tsu-Kiang trong đội Tứ-Hung, phân ban ám sát của Hoa lục (I). Về tài nghệ, chắc Anton phải vượt xa Kiang. Tại Vọng Các, chàng đã thất điên bát đảo trước Kiang. Tinh báo Sở lại thu thập được nhiều kinh nghiệm thất trận chua cay. Lần này, họ sẽ không tha chàng.

Văn Bình cảm thấy khô nghẽn ở cuống họng. Chàng hỏi Nicôn :

— Anton là thủ lĩnh Tứ Hung phải không ?

Đặc phái viên C.I.A. Nicôn lắc đầu :

— Thoạt tiên, đại tá Pít cũng nghĩ như anh. Nhưng sau khi phối kiểm với bên MI-6, thì nhận

(I) - Bạn đọc muốn tìm hiểu thêm về ban Tứ Hung với Tsu-Kiang và Nêmin, xin đọc trong «Cạm Bẫy trên giòng Chao-Phya», đã phát hành (năm 1970).